

SPECIAL FAX

IN
MEMORIAM

*Ο Αλέξανδρος Ταμπουράς, ο εκ των ιστορικών πρωτεργατών
της σύγχρονης ελληνικής ασφαλιστικής βιομηχανίας,
δεν είναι πλέον κοντά μας.*

*Έφυγε ήσυχα από τα επίγεια χθες,
Τρίτη 10 Νοεμβρίου, πλήρης ημερών,
για να συναντήσει και πάλι την αγαπημένη της ζωής του Νίκη,
που είχε χάσει πριν από λίγο καιρό.*

*Θα τον κατενοδώσουμε στο ύστατο ταξίδι του
την Παρασκευή, 13 Νοεμβρίου στις 11 το πρωί,
στο Α' Κοιμητήριο Αθηνών.*

Μια μαρτυρία για το “I did it my way” του Αλέξανδρου Ταμπουρά (*)

Στην ταραχώδη δεύτερη δεκαετία του προηγούμενου αιώνα ένα λιγνό παιδί, ο γιός του Φωτίου και της Χρυσής Ταμπουρά, μετρούσε τ' άστρα παίρνοντας δρόμους, από προσφυγιά σε προσφυγιά.

Σπορά της ελληνικής οντότητας στην ξενιτιά, γεννημένος στις 2 Ιουλίου 1912 στη Ρουμανία, ο Αλέξανδρος Ταμπουράς κουβαλούσε μαζί με τους μπόγους των χρεωδών της οικογένειας, από τη Ρουμανία στην Κριμαία της Ρωσίας και από εκεί στα Δαρδανέλια της μικρασιατικής γης το 1920, τα παιδικά του όνειρα μέσα σε θολά κι ανήσυχα τοπία. Τούτο δεν τον εμπόδιζε να «διαβάζει» τον ουρανό του, ορίζοντας στο φόντο του το κατάδικό του, προσωπικό άστρο.

Το άστρο του, που ο Αλέξανδρος το στέριωσε στον ουρανό της Ελλάδας από το 1922 και μετά. Το άστρο που το μεγάλωσε από τότε, στιγμή προς στιγμή, με υπομονή, τόλμη, φαντασία και αντοχή, το άστρο που το στίλβωσε στη διάρκεια της ζωής του με αξίες ανεξίτηλες, για να αντιστέκεται στη φθορά του χρόνου και να καταυγάξει τον νου των νεωτέρων του –τουλάχιστον όσων από αυτούς στρέφουν πότε πότε τα μάτια τους στα άστρα.

Έτσι, ο Αλέξανδρος Ταμπουράς αναγνωρίστηκε ως ο πατέρας –με την ευρύτερη πνευματική διάσταση αυτής της ιδιότητας και όχι τη στενά επαγγελματική- εξεχουσών προσωπικοτήτων της ασφαλιστικής κοινωνίας του τόπου, αλλά και άλλων πολλών ακόμη, που στους φιλόξενους κόλπους του ειλικρινούς ενδιαφέροντος και της αγάπης που είχε ο ίδιος για αυτούς έβρισκαν καταφύγιο και σοφία για να αντλήσουν και να ενδυναμωθούν.

Παρά τους αρχικούς προσανατολισμούς του –ο νεαρός Αλέξανδρος ήθελε πολύ μια διπλωματική καριέρα, ενώ είχε και μια πρώτη ατυχή... συνεύρεση με ένα άλλο «έρωτά» του, τη δημοσιογραφία-, μια επιλογή ανάγκης σημάδεψε δια βίου την επαγγελματική του μοίρα.

Προσελήφθη στην ασφαλιστική εταιρεία Commercial Union ως office boy, για να εξασφαλίσει τα αναγκαία χρήματα που θα εκάλυπταν τις ανάγκες του ως φοιτητή της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Κοινωνός, από ιδιοσυγκρασία, των προβλημάτων και της αγωνίας των συνανθρώπων, ο Αλέξανδρος Ταμπουράς επέπρωτο να ακολουθήσει τους δύσκολους δρόμους ενός κατ' εξοχήν κοινωνικού επαγγέλματος, όπως μια βαθύτερη, εσωτερική ανάγκη του υπαγόρευε. Έγινε ασφαλιστής και καταξιώθηκε στη συνείδηση των επαγγελματιών της ασφαλιστικής αγοράς ως «ο πρύτανης των ασφαλειών».

Σύμμαχός του στην ασφαλιστική Οδύσσεια που βίωσε, ώσπου να φθάσει στην Ιθάκη του Ποιητή, που αγαπούσε ιδιαίτερα, ήταν η δημιουργική φλόγα που ζωπυρωνόταν μέσα του για ό,τι αποτολμούσε σε τραχύτατα για την ιδιωτική ασφάλιση μονοπάτια. Είχε όμως, ταυτόχρονα, σίγουρο διασκελισμό και ευρηματικό μυαλό. Κάπως έτσι άρπαξε -στην κυριολεξία- με κινηματογραφικό τρόπο, μέσω μιας ευγενικής κυρίας συνδεδεμένης στενά με τον επί γερμανικής κατοχής πανυπουργό Τσιρονίκο, την υπογραφή του τελευταίου. Αυτό έγινε σχεδόν στη σκάλα ενός μονοκινητήριου αεροπλάνου που φούλαρε τη μηχανή για να φυγαδεύσει τον Τσιρονίκο στη Γερμανία, ενώ η τότε κυβέρνηση έπνεε τα λoίσθια. Ήταν η υπογραφή για μια προσθήκη εξαίρεσης της υπό επώαση ασφαλιστικής εταιρείας «ΑΣΠΙΣ ΠΡΟΝΟΙΑ» -την πρωτοβουλία της ίδρύσεως της οποίας είχε ο Αλέξανδρος Ταμπουράς - από κατοχικό διάταγμα, το οποίο απαγόρευε την ίδρυση και τη λειτουργία ασφαλιστικών εταιρειών κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου.

Από τότε, ο Αλέξανδρος Ταμπουράς πορεύθηκε μαχόμενος συνεχώς για να κερδίσει, βήμα βήμα, έδαφος η ιδιωτική ασφάλιση, σε μια μετεμφυλιακή Ελλάδα γεμάτη πληγές και πάθη. Είχε κυρίως να αντιπαλέψει τις τράπεζες, που ήθελαν να ελέγχουν και την ασφαλιστική αγορά. Με αποφασιστικότητα πέρασε από τη Σκύλλα και τη Χάρυβδη και δεν φοβήθηκε «τους Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπες». Κάπως έτσι έφτασε στο 1969, όταν με μεγάλη διόραση συνίδρυσε την πρώτη αμιγώς ασφαλιστική εταιρεία ζωής, την INTERAMERICAN, ζυμώνοντας τις γόνιμες ιδέες του με αυτές του ταλαντούχου και κορυφαίου της επόμενης γενιάς των ασφαλιστών, του Δημήτρη Κοντομηνά.

Και επειδή, όπως έλεγε ο ίδιος, «όλα έχουν ένα όριο στο οποίο θα πρέπει κάποιος να αισθάνεται ευχαριστημένος με αυτά που έχει δημιουργήσει και να σταματά», ο Αλέξανδρος Ταμπουράς, παραδίδοντας τη σκυτάλη της ΑΣΠΙΣ ΠΡΟΝΟΙΑ στον Παύλο Ψωμιάδη και κλείνοντας τα ασφαλιστικά του «έργα και ημέρας» το 1987, στράφηκε σε μια παλιά, αλλά όχι ξεχασμένη από τον ίδιο ερωμένη: τη δημοσιογραφία. Έτσι, προχώρησε στην έκδοση του «FaxNews» και στη συνέχεια του «Special Fax», μιας ασφαλιστικής εφημερίδας που του εξασφάλισε το αγαθό που εκτιμούσε πάντα ως μείζον, την ελευθερία του λόγου.

Ο Αλέξανδρος Ταμπουράς έφυγε από τη ζωή «γεμάτος περιπέτειες, γεμάτος γνώσεις», όπως λέει ο Ποιητής, στις 10 Νοεμβρίου 2009, αφήνοντας ως παρακαταθήκη σε όσους τον γνώρισαν το απόσταγμα μιας διεισδυτικής κρίσης για τα πράγματα της ζωής και παράλληλα, το πρότυπο της άκαμπτης περηφάνειάς του, που τον απέτρεπε από ένοχους συμβιβασμούς και αποσιωπήσεις, με αδιαπραγμάτευτη την ηθική και συναισθηματική περιουσία του.

Γιάννης Ρούντος

(*) Αντί εκφώνησης επικηδείου λόγου, ο υπογραφόμενος καταθέτει μια προσωπική θεώρηση της ζωής του Αποδημήσαντος, όπως αυτή δημοσιεύθηκε στο βιβλίο που εξέδωσε η Οργάνωσις Ταμπουρά το 2006, με τίτλο Αλέξανδρος Ταμπουράς: “I did it ...my way”